

CE ESTE AGHIASMA ȘI CUM NE FOLOSIM DE EA?

Aghiasma este apă sfințită de preot în cadrul slujbei Sfeștaniei (Aghiasmă mică) și în ziua de Bobotează (Aghiasmă mare) și se face când preotul cheamă asupra ei puterea Duhului Sfânt, pentru ca ea să aibă puterea de a sfinți viața oamenilor și a naturii înconjurătoare, pentru ca ele să capete binecuvântarea Domnului. Apa este simbolul curățirii sufletești, a promovării și a sfințirii vieții. Aghiasma mare se ia înainte de anafora; se dă și celor ce sunt opriți de la Împărtașanie, ca întărire spre nădejdea pocăinței, a mângâierii și îndreptării lor pentru viitor. Aghiasma mică se ia după ce se ia anafora.

Cu această apă sfințită, preoții stropesc spre sfințire credincioșii, biserica și casele acestora. În vechime, mai ales pe la sate, la începutul fiecărei luni, preoții stropeau casele și curțile credincioșilor, grădinile, mașinile, vitele, ogoarele, viile și livezile, pentru a le feri Dumnezeu de rele. La rândul său, fiecare credincios poate stropi cu aghiasmă casa în care locuiește, periodic sau chiar zilnic.

Aghiasma nu se strică niciodată datorită prezenței în ea a harului lui Dumnezeu, iar nu a altor motive precum intrarea în contact a apei cu argintul (dezinfectant) sau pentru asocierea ei cu busuiocul (superstiție). Dacă capătă însă un miros neplăcut, din pricina vasului în care a fost păstrată, și nu mai poate fi folosită, se varsă într-o apă curgătoare curată sau la rădăcina unui copac.

Aghiasma adunată la un loc din mai mulți ani sau de la mai multe biserici și mănăstiri nu este mai puternică decât aghiasma sfințită la oricare biserică de rând. Harul lui Dumnezeu și darurile Duhului Sfânt nu se adună matematic, ci se dăruiesc fiecăruia din mila lui Dumnezeu, rodind după măsura credinței fiecăruia. Astfel, unul care bea aghiasmă de la biserică de care aparține poate fi mai folosit decât unul care bea aghiasmă adunată de la mai multe mănăstiri.

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNII: 31 AUG. - 6 SEPT.		
Luni, Marți, Joi	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
	18:00	- Sfântul Maslu
Vineri	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
	19:00	- Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou
Sâmbătă	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
	17:00	- Vecernia
	18:00	- Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii
Duminică	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie

Preot Paroh Iacobeanu Marius - Telefon: 0745.760.239

Preot slujitor Ciuche Eugen Ciprian - Telefon: 0744.862.191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

„A fi aproape sau departe de Dumnezeu depinde de om,
deoarece Dumnezeu este oriunde.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

- 31 august -

Duminica a XII-a după Rusalii

TÂNĂRUL CEL BOGAT

(Matei XIX, 16-26)

CUPRINS

- 2-3. Este, oare, desăvârșită întoarcerea noastră?
4. Așezarea în raclă a Brâului Maicii Domnului.
- 5-6. Sfaturi soților creștini (1).
7. Pildă: Răsplata.
8. Ce este aghiasma și cum ne folosim de ea?

În vremea aceea a venit un tânăr la Iisus, îngenunchind înaintea Lui și zicându-i: Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun, decât numai Unul: Dumnezeu. Iar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile. El l-a zis: Care? Iar Iisus a zis: „Să nu ucizi, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Zis-a Lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Iisus i-a zis: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi. Însă, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe averi. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte mult, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.”

ESTE, OARE, DESĂVÂRȘITĂ ÎNTOARCEREA NOASTRĂ?

In Evanghelie se vorbește despre un tânăr bogat, care căuta mântuirea și nu era în stare să o găsească (Mt. 19, 16-22). El voia să se mântuiască și făcea ceva pentru mântuire, însă avea anumite împătımiri, care, după cum îi spunea conștiința, erau incompatibile cu lucrarea mântuirii. Auzind de Mântuitorul, tânărul căuta să stea de vorbă cu El, poate că în nădejdea de a găsi în învățătura Lui vreo îndreptățire pentru dispozițiile strâmbe din taina sufletului său. „Poate că, gândea el, pentru mântuire sunt de ajuns doar faptele pe care le fac eu, și Dumnezeu nu mă va osândi pentru strâmbătățile din inima mea”. El se înșela în așteptarea sa. Mântuitorul i-a spus asemenea cuvinte, că tânărul a plecat de la El mâhnit. Domnul a pretins de la el ca jertfă tocmai ceea ce el dorea să păstreze pentru sine. Avea multe avuții, se desfăta de ele și de tot ce ținea de asta: îndestulare, poziție de vază între oameni, onoruri, o anumită treaptă de autoritate și putința de a face tot ce voia. El făcea și fapte bune, însă acestea nu-l costau nimic; împlinirea lor nu cerea de la el nici un fel de jertfe. Domnul a văzut de la prima privire aruncată asupra tânărului boala de care era molipsit sufletul lui. Apoi, după ce a atins ușor ceea ce făcea el, a apăsător cu toată greutatea hotărârii Sale dumnezeiești pe ceea ce el ascundea în sine - pe **împătimirea lui de agoniseli...**

„Ai împlinit, zice, toate poruncile... acum, dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor, și vei avea comoară în ceruri” A avea comoară în ceruri: ce poate fi mai de preț decât acest lucru? Și totuși, tânărul a plecat mâhnit... negreșit, pentru că ceea ce avea pe pământ era pentru el mai de preț decât ceea ce îi fusese făgăduit în ceruri. Și totuși, nu putem spune că nu se îngrijea de mântuire. **Toată problema lui consta în aceea că nu avea întoarcere desăvârșită spre Dumnezeu.** El voia să-și mântuiască sufletul, dar nici de iubirea lucrurilor lumești nu voia să se lase, iar lucrurile acestea două sunt incompatibile între ele... **Unde e Domnul, acolo nu e nimic lumesc. Și unde e ceva lumesc, acolo nu-i nimic de-al Domnului.**

Având un asemenea exemplu de dezaprobare dumnezeiască pentru întoarcerea nedesăvârșită către El, să ne întoarcem, fraților, spre noi înșine și să ne cercetăm: **oare este desăvârșită întoarcerea noastră?** Dacă nu, să ne străduim s-o facem desăvârșită. Principalul este să aducem totul jertfă voii lui Dumnezeu. Când se săvârșește în noi o asemenea cotitură, întoarcerea noastră este deplină și nu vor fi piedici din nici o parte atât ca noi să ne arătăm desăvârșiți cât și ca Domnul să ne recunoască astfel. Pasărea care nu este nici legată, nici închisă în colivie, zboară fără împiedicare pe întinderea văzduhului: și cel care s-a dezlegat din toate părțile de împătimirile lumii lucrează slobod, fără împiedicare, pe tărâmul voii lui Dumnezeu. **Iar cine lasă în sine vreo împătımire este slobod doar până când se aduce atingere împătimirii respective.** Îndată ce Domnul va cere să fie jertfită și aceasta, omul se tulbură, se simte strâmtorat și asemenea tânărului din Evan-

RĂSPLATA

Intr-un sat de munte, era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de muncitor era omul, pe atât de leneș era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba și tot nu s-ar fi plictisit. Într-o zi, se duse la tatăl său și îi spuse:

- Tată, am văzut pe uliță niște băieți încălțați cu ghete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghete.

- Măi băiete, i-a răspuns omul, dacă ai munci și tu cât de puțin, ți-aș da banii, dar așa, pe degeaba, zi și tu, e drept?

N-a mai spus nimic copilul, dar a plecat supărat. Tare și-ar fi dorit asemenea ghete, așa că, a doua zi, iar s-a dus să-i ceară bani tatălui său. Dar și de data aceasta l-a refuzat. Când a venit și a treia zi să-i ceară bani, țăranul i-a spus:

- Uite, măi băiete, văd că nu mai scap de tine! Eu am treabă aici, în grădină. Dar, în pod, e o grămadă de grâu ce trebuie vânturat, că altfel se umezește și se strică. Pune mâna pe lopată, vântură tu grâul și pe urmă vino aici și-ți dau bani să-ți cumperi ghetele.

N-a mai putut băiatul de bucurie. S-a urcat repede în podul casei, dar nu prea îl trăgea inima la muncă. Așa că s-a culcat pe un braț de fân, a tras un pui de somn, după care a alergat în curte, strigând:

- Gata tătucă, am vânturat tot grâul. Acum îmi dai banii?

- Nu! - a răspuns omul categoric. Ți-am spus să vânturi grâul, nu să pierzi vremea. Treci în pod și fă ce ți-am spus!

A plecat iar băiatul, dar nu putea înțelege de unde știa tatal că el nu vânturase grâul. Probabil că l-a surprins dormind și nu l-a trezit, că altfel nu se poate... Așa că, după ce s-a urcat iarăși în podul casei, s-a pus la pândă în loc să aibă grija de grâu. A stat el preț de jumătate de ceas, cu ochii ațintiți spre tatăl său, care muncea de zor în curte, și, socotind el că-i de ajuns, se duse iarăși în grădină.

- Tată, am terminat toată treaba, n-a rămas bob de grâu neîntors. Acum îmi dai banii?

- Măi băiete, după ce că ești leneș, mai ești și un mare mincinos. Nu ți-e rușine? Să știi că, dacă nici de data asta nu te duci în pod și nu faci treaba cum se cuvine, nu mai vezi nici o gheată. Ai înțeles?

Când a văzut băiatul că altfel nu se mai poate, s-a urcat în pod, a pus mâna pe lopată și a început să vânture grâul. Dar, cum a băgat lopata în grămadă, a găsit ascunsă în grâu o pereche de ghete noi-nouțe, exact așa cum își dorea el. De bucurat, s-a bucurat, cum era și de așteptat, dar, în același timp, îi crăpa obrazul de rușine pentru minciunile sale de mai înainte. Fără să-l mai pună nimeni, a vânturat tot grâul, după care s-a dus și în grădină să își ajute tatăl. Acum simțea, într-adevăr, că merită ghetele, dar, mai mult decât atât, simțea cât de bine este să fii alături de părinți și să îi ajuți.

perite. Osândiți cu putere bogăția și luxul, – învățați-o să-și facă podoabă din cinste și din rușine – și cu orice prilej, arătați-i tot ceea ce poate fi spre binele ei. Rugați-vă împreună, duceți-vă, fiecare, cum se cuvine, la biserică; bărbatul să ceară femeii să-i împărtășească tot ceea ce s-a grăit sau s-a citit în fața ei și femeia, de asemenea, bărbatului.

Nu cercetați pe soția voastră oricum, ci cu bunăvoință, cu gingășie. Acordați-i multă atenție și ea nu va mai aștepta curtea altor bărbați. Așezați-o mai presus de orice, din orice punct de vedere, frumusețe, înțelepciune – și lăudați-o. Veți ajunge astfel, ca ea să nu-și dorească atenția străinului – ba chiar să nesocotească pe toată lumea, învățați-o să se teamă de Domnul. Toate celelalte vor curge ca dintr-un izvor și casa voastră va fi doldora de bunătați...

Să ne deprindem să fim buni și blajini cu toată lumea, dar mai ales cu soțiile noastre. Să ne ferim cu grijă de a cerceta prea de-aproape dacă reproșurile pe care ni le fac ele, sunt drepte sau nu. Să nu ținem decât la un lucru: depărtarea oricărui temei de întristare, așezarea în casa noastră a unei păci desăvârșite, ca astfel femeia să închine bărbatului toată grija ei, iar bărbatul să se destăinuie ei, după alergăturile și necazurile de afară, ca într-un adăpost, ca acolo să găsească aproape de ea, mângâierile dorite.

Femeia a fost bărbatului ca ajutor să-i fie, ca îndemnul ei să-i îngăduie a face față relelor care-l amenință. Dacă ea-i virtuoaasă și blajină, nu numai că va aduce bărbatului ei mângâierea tovarășiei ei, ci, în orice împrejurare, îi va fi de un mare sprijin. Ca un pilot îndemânatic, ea va preface în înseninare, prin dibăcia înțelepciunii ei, furtunile sufletului – și înțelepciunea ei va fi izvor de întărire.

Când soții sunt atât de strâns legați unul de altul, nimic nu-i va putea mârni în viața aceasta, nimic nu le va putea surpa fericirea. Acolo unde stăpânesc înțelegerea, pacea, dragostea, acolo curg toate bunățile, soții sunt la adăpostul oricărui vrăjmașii. Ei stau ca înconjurați de un zid puternic și de netrecut și vor avea pacea cea după voia lui Dumnezeu.

„Femei, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine, în Domnul...” adică din pricina lui Dumnezeu. Pe voi - zice apostolul – vă împodobește această supunere nu către un stăpân, ci în supunerea care-și are singurul temei în fire, în rânduiala cea de la Dumnezeu. „Bărbați, iubiți-vă femeile voastre și nu vă porniți împotriva-le!” Vedeți, așadar, cum au fost arătate deopotrivă, îndatoririle și ale unora și-ale altora. Se poate întâmpla să te tulburi cu toate că iubești. El zice așadar: „Nu vă certati” – nimic nu-i mai supărător decât certurile dintre bărbat și femeie, căci mai supărătoare între toate sunt certurile între cei ce se iubesc. Este o stare de mare amărăciune a te lupta, ca să zic așa, cu unul din mădularele proprii tale ființe. (va urma)

(„Cuvinte alese”, Sf. Ioan Gură de Aur, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2002)

ghelie, se depărtează de El, deși o face cu mâhnire.

Dacă privim din afară la acel tânăr și la cei ase-menea lui, putem zice cu părere de rău: „*Uite cât s-au ostenit, și degeaba!*” Dar dacă cercetăm esența lucrurilor, se va arăta că ei nu s-au ostenit aproape deloc. Cea dintâi osteneală este tocmai cea în care dai înapoi. Păcatul, care trăiește în noi – sau, mai bine zis, vrăjmașul, care lucrează prin el – este viclean foarte și se pricepe să se ascundă sub măștile cele mai luminoase. Toți știu că fiecare dintre noi poate avea o mulțime de dispoziții și înclinări reprobabile, însă întotdeauna sunt între ele una sau două dominante în jurul cărora se grupează toate celelalte. Când se aprinde dorința mântuirii, conștiința cere să dezrădăcinăm tot ce este nedrept, fără să ne cruțăm pe noi înșine și fără să luăm în seamă nici o durere a inimii noastre. Începe munca launtrică. Cel de bună credință e gata să aducă totul jertfă Domnului, pe când sufletele care șchioapătă de amândouă picioarele și suferă de autocompătimitate, deși se leapădă de multe lucruri pe care nu pun preț, păstrează totdeauna în ele ceea ce nutrește cu precădere egoismul lor, și prin aceasta strică totul. Ele cred că au făcut mult, însă în fond n-au făcut nimic; cred că la asemenea fapte ale lor nu contează prea mult că ai o trăsătură a iubirii de păcat sau față de lume, în timp ce pentru ei personal în acest puțin stă totul – tot păcatul și toată lumea.

Cei care într-un colțisor de taină al inimii ascund vreun idoluț al iubirii de lume și al iubirii de păcat cred, poate, că viclenia lor nu se va face cunoscută nimănui. Cum să ne ascundem de atotcercetătorul și atotvăzătorul ochi al lui Dumnezeu? Trăim și lucrăm înaintea feței lui Dumnezeu. Sau poate crede cineva că ceea ce păstrează el din împătimirile lumești și din deprinderile păcătoase nu are însemnătate? Oricât de puțin însemnat ar fi ceea ce păstrăm din lume în inimă, îndată ce din pricina aceluia lucru intrăm în dispută cu Dumnezeu, ne punem contra lui Dumnezeu, suntem luptători împotriva lui Dumnezeu în toată regula. Și nu numai atât: dacă de dragul împătimirii de ceva îi refuzăm lui Dumnezeu supunerea noastră înseamnă că obiectul împătimirii noastre ne e mai drag decât Dumnezeu. Dacă ne e mai drag decât Dumnezeu, înseamnă că el este dumnezeul nostru, pentru că dumnezeul inimii este ceea ce-i e mai drag decât orice. Așadar noi suntem niște închinători la idoli... **Oare acesta este un lucru de nimic?**

Propun toate acestea iubirii voastre de înțelepciune, pentru ca, intrând în voi înșivă, să vă judecați singuri și să vă pregătiți să-l aduceți în dar Mântuitorului nostru, și să-l și aduceți cu fapta, toate iubirile care nu sunt pe placul Lui, să vă revizuiți și să vă îndreptați toate neregularitățile și strâmbătățile inimii, care sub buna regulă exterioară ascunde câteodată scopuri și patimi lumești, ca să vă înfățișați lui Dumnezeu fecioară curată (II Cor. 11, 2), neavând pată sau zbârcitură ori altceva de acest fel (Efes. 5, 27). Amin!”

(din: “Știința rugăciunii”, Sfântul Teofan Zăvorâtul, Editura Sophia, 2008)

AȘEZAREA ÎN RACLĂ A BRĂULUI MAICII DOMNULUI

Conform Tradiției, Cinstitul Brâu a fost țesut de însăși Maica Domnului.

După Adormirea sa, aceasta l-a dăruit Sfântului Apostol Toma, în timp ce era adus prin văzduh în locul unde ea fusese îngropată.

Până în secolul al IV-lea, Brâul s-a păstrat la Ierusalim. După un scurt transfer în Capadocia, Brâul a fost adus iar în Orașul Sfânt de către împăratul Teodosie cel Mare (379-395). Fiul acestuia, Arcadie, salvat în mod miraculos de la înec, în anul 380, de însăși Maica Domnului, l-a adus la Constantinopol în 395. Aici a fost păstrat pe rând în mai multe biserici, printre care și cea numită Vlaherne, de care se leagă praznicul Acoperământul Maicii Domnului (1 octombrie). Din biserica Vlaherne, Brâul a fost dus în bazilica „Sfântul Sofia” din Constantinopol.

Împărăteasa Zoe, soția lui Leon cel Înțelept (886-912), vindecată de duh necurat cu puterea Cinstitului Brâu, l-a cusut cu fir de aur, formă în care se păstrează și astăzi, și l-a reasezat în racla dăruită cu mult timp în urmă de împăratul Arcadie. În calendarul ortodox, evenimentul reasezării Brâului în raclă este pomenit la 31 august. În secolul al XIII-lea, trimișii regelui bulgar Ioniță Caloian iau Brâul de la Constantinopol; un secol mai târziu, susține L. Uspenski, cneazul sârb Lazăr I (1372-1389) dăruiește Brâul mănăstirii Vatoped din Muntele Athos. După alte surse, Brâul a fost dăruit acestei mănăstiri de împăratul bizantin Ioan Cantacuzino (1347-1355), care mai târziu va intra în obștea monahală de aici.

Există mărturii istorice referitoare la evlavia românilor pentru Brâul Maicii Domnului încă din evul mediu. Astfel, între anii 1512 și 1520, domnitorul Țării Românești, Neagoe Basarab, a înnoit incinta mănăstirii Vatoped și a construit un paraclis cu hramul „Brâul Maicii Domnului”. Acesta a fost reparat în 1794 tot cu ajutoare românești, iar în secolul al XIX-lea, România a dăruit paraclisului o nouă catapeteasmă, remarcabilă prin realizarea artistică. De asemenea, racla de argint în care se păstrează Brâul la mănăstirea Vatoped a fost confecționată în secolul al XVIII-lea în Țara Românească. Este vorba de fapt numai despre o parte din Brâu, pentru că alte două părți ale acestuia au fost dăruite în anul 1522 mănăstirii de maici, Kato Xenias, situată la 50 km de Volos (Grecia).

Racla cu brâul Maicii Domnului de la Mănăstirea Kato Xenias a fost adusă în țara noastră întâi în anul 2001, la Iași între 12-15 oct., cu ocazia prăznuirii Cuvioasei Parascheva. Peste un milion de credincioși au cinstit atunci la Iași brâul Maicii Domnului. Apoi, în perioada 15-22 oct., pelerinajul a continuat în orașele Suceava, Botoșani, Roman, Bacău, Vaslui, Galați, Brăila și Constanța. Între 1 - 10 sept. 2007, brâul Maicii Domnului a fost adus în Arhiepiscopia Alba Iuliei și așezat spre închinare în mai multe biserici și mănăstiri din județele Mureș și Alba.

SFATURI SOȚILOR CREȘTINI (I)

Spuneți tinerei voastre soții cu glasul cel mai gingaș din lume: „Te-am luat, scumpă copilă, ca tovarășă a vieții mele, te-am chemat să împarți cu mine sarcinile cele mai cinstitoare și mai trebuitoare, nașterea de copii, îndrumarea unei case. Ce-ți voi cere, așadar?”

Înainte de a-i spune, vorbește-i de dragostea ta, căci nimic nu sensibilizează mai mult pe cei care ascultă, în a primi ceea ce li se spune, decât să știe că totul îi este insuflat de o dragostea arzătoare. Cum îi veți arăta asemenea dragoste? îi veți zice: „Aș fi putut lua alte femei, bogate și de rang înalt, nu le-am ales; de tine m-am îndrăgostit, de felul tău de a fi, de onestitatea ta, de blajinitatea ta, de cumpătarea ta... Și de ce? Nu fără cumpănire și fără teimei, ci fiindcă știu că bogăția nu-i un bine în sine. Am lăsat-o, așadar, și am venit spre tine, al cărei suflet plin de virtute nu-l dau pe tot aurul lumii. O tânără înțeleaptă și cu inimă aleasă, îndeletnicindu-se cu pietatea, face cât toate comorile pământului. De aceea te-am ales, te iubesc și țin la tine mai mult ca la viața mea. Viețuirea de aici, de pe pământ, nimic nu este. Cuprinsul rugăciunilor, cererilor și al tuturor eforturilor mele este ca să merităm să petrecem în așa fel încât în viața viitoare să putem fi împreună, fără să mai avem a ne mai teme de ceva. Vremea de acum e scurtă - și moartea-i va pune sfârșit, - de vom merita s-o străbatem fiind plăcuți lui Dumnezeu, vom fi în veșnicie cu Hristos, și noi unul cu altul, într-o desăvârșită fericire. Așez dragostea ta mai presus de toate și nimic nu mi-ar fi mai împovărător și mai asupritor decât a fi în vreo împotrivire cu tine, vreodată. De ar fi să pierd totul, să ajung cel mai sărac dintre oameni, să am de înfruntat cele mai grele primejdii, să sufăr orice, voi putea duce totul, atâta vreme cât dragostea mea pentru tine va fi fericită. Venirea copiilor îmi va umple cea mai mare dintre dorințe, atâta vreme cât vei avea dragoste pentru mine. La fel fie și simțirile tale...”

Cât aur, ce bogății ar putea face atâta plăcere soției voastre, ca asemenea vorbe? Și să nu vă temeți că dragostea voastră îi va da trufie - spuneți-i cu inimă deschisă că o iubiți. Femeile stricate, care lasă pe unul și iau pe altul, vor putea să -și facă un laț din asemenea vorbe, pentru amanții lor - e și firesc, - dar o femeie de bunăcuviință, o tânără de bun neam, nu ar putea să se trufească, ci, mai degrabă, s-ar face mai mlădioasă. Arătați-i că viețuirea cu ea vă este neprețuită, că din această pricină vă place mai bine să stați acasă decât să ieșiți în piața publică, dați-i înțâietate asupra prietenilor voștri, asupra copiilor voștri, iar aceștia să fie iubiți din pricina ei.

De face binele, lăudați-o, admirați-o, dacă săvârșește vreo nepotrivire, așa cum se poate întâmpla oricărei femei tinere, folosiți sfaturile și îndemnul aco-

